

[Holger K. Nielsen]

det, og så vil fanden tage resten. Den almennyttige sektor vil ikke længere være almennyttig, men en egentlig social boligsektor, som udelukkende skal løse boligsociale opgaver. Det er det stik modsatte af anbefalingerne fra John Winther-udvalget.

Problemet er som tidligere nævnt, at det i højere grad er finanspolitiske besparelser end boligpolitik, det drejer sig om, og man genkender i redegørelsen en række ideer fra den såkaldte budgetredegørelse, som kom i sommer. Et af de centrale ræsonnementer i budgetredegørelsen er, at man skal finde besparelser med den korteste bremselængde, som man udtrykker sig, og det betyder i praksis, at det er boligstøtten, der må holde for. Jeg synes ikke, der er megen boligpolitik i, at man finder besparelserne på et område, bare fordi det pågældende område har det, man så prosaisk kalder korte bremselængder.

Under alle omstændigheder afviser vi på det skarpeste de asociale og uretfærdige nedskæringer i boligstøtten. Jeg forstår slet ikke, at den konservative ordfører kan få sig selv til at forsvare det med bemærkninger om, at det ikke vil komme til at betyde ret meget for de pågældende mennesker. Jeg er helt enig med den socialdemokratiske ordfører i, at de mange pensionister vil komme til at mærke det, og de skal også have at vide, at regeringen planlægger meget kraftige besparelser i boligydelsen.

Det betyder, at der igen skæres ned i kvoterne for det almennyttige byggeri og ungdomsboligbyggeriet. Det er ud fra enhver betragtning uklogt. For det første er den konkrete besparelse tvivlsom, al den stund det vil medføre arbejdsløshed i byggebranchen med deraf følgende dagpenggeudgifter. For det andet er forudsætningen om den faldende boligefterspørgsel, som er begrundet i demografiske forhold, og som er et centralt element i Ølgaardudvalget, tvivlsom, og den kan under ingen omstændigheder tages til indtægt for en nedskæring i byggeriet allerede nu. Faktisk udviser Ølgaardrapporten, at det, man kalder den potentielle boligefterspørgsel, vil være stigende i de næste ca. 5 år indtil midten af 1990'erne. Så selv på Ølgaardudvalgets tvivlsomme præmisser – de er tvivlsomme – kan der ikke argumenteres for, at man skærer så voldsomt ned allerede nu.

Jeg vil også, som andre har gjort det, henvise til den redegørelse, som Håndværksrådet er

kommet med, hvor man påviser, at det vil få ganske betragtelige konsekvenser, hvis man gennemfører de meget kraftige nedskæringer i boligbyggeriet allerede nu.

Vi er enige i målsætningen om, at der skal være en øget byfornyelse, og vi er som sagt også enige i en række af de mere filosofiske betragtninger om de generelle boligpolitiske målsætninger, men hvad angår den konkrete politik, mener vi ikke, der er meget godt at sige om denne redegørelse. Vi mener faktisk, at regeringen er dumpet.

Mejdahl (V):

De fleste familier i Danmark er på den ene eller den anden måde berørt af boligpolitikken, og vi er det alle sammen, hvis vi tager den del af skatte- og afgiftspolitikken, som berører boligen, ind i billedet. Derfor har emnet, som er til debat her i dag, vidtrækkende betydning og burde derfor også påkalde sig stor opmærksomhed.

Baggrunden for debatten er som bekendt Folketingets opfordring af 6. april 1989 til regeringen om en boligpolitisk redegørelse. Den har boligministeren udarbejdet og fremlagt for Folketinget den 31. oktober 1989. Må jeg på Venstres vegne sige boligministeren tak for en udmærket boligpolitisk redegørelse, som rummer mange nødvendige og derfor også rigtige synspunkter og politiske holdninger.

Den aktuelle situation på boligmarkedet er i allerhøjeste grad præget af, at vi aldrig er sluppet af med de reguleringsbestemmelser, som blev indført før og under anden verdenskrig. Jeg har for nylig fået forhistorien repeteret ved at læse professor Thorkil Kristensens erindringer, hvor han fortæller, hvordan huslejen blev holdt nede under krigen, dels ved at lejen i ældre lejligheder ikke måtte forhøjes, dels ved at der blev givet tilskud til de nyopførte boliger.

Han fortæller videre, at han sad i et udvalg, som afgav en betænkning, der bl.a. foreslog, at huslejen i de bestående lejligheder efterhånden skulle have lov til at stige, indtil den nåede det niveau, der svarede til efterkrigstidens omkostninger. Ellers måtte man jo blive ved med at give tilskud til boliger, der opførtes i de kommende år, fordi de ellers ville være for dyre i forhold til boliger fra før 1945. Så langt Thorkil Kristensen